

Šopek pesemc na grob materi.

Pomlad je spet.

Pomlad je spet, in cvetje klije,
a kje si, mati draga, ti,
da roka tvoja ga povije
le enkrat še kot svoje dni?

In bila si z menoj vesela,
ko se je vračala pomlad,
saj cvetje rada si imela,
zato sem ga nabiral rad ...

Kako si, ljuba mati, znala!
Prinašal cvetja sem domov,
a ti si cvetko k cvetki djala
in — šopek lep je bil gotov!

Pomlad je spet, in cvetje klije,
a tebe, draga mati, ni:
gomila tiha tebe krije,
in meni se oko solzi.

Ko žalost dušo mi napaja,
se pesmi v srcu mi budé,
in cvetje to naj grob obdaja,
kjer tvoje zlato spi srce!

Žalostno poročilo.

Pisal mi je brat,
ljubi bratec moj:
„Če mater še videl bi rad,
pridi takoj!“

Zdelo se mi je
temno vse okrog,
da se podira namé
neba obok.

Vedel sem že to,
da ni pomoči več,
delo pa mi je tako
kakor meč!

V grlu je obstal
moj pregnenki vzdih,
nič nisem tožil, nič nisem del,
bil sem — tih!

Na vlaku.

Teci, vlak počasni, teci,
meni se mudi!
Mar ne veš, da moja mati
s smrtjo se bori?

Ne boji se mati smrti,
gleda ji v obraz,
le po sobi se ozira,
išče, kje sem — jaz.

„Kje tako li dolgo hodi,
ali ga ne bo?
Pridi, sinko, kmalu pridi,
meni je hudó!“

L. Černež.

